

Vaderna József

Megvirrad,

mert ez a dolga a virradásnak,
a páralepte, homályló rádióban,
lefolyósövekben, molylepte tükörben,
végül az utcán nő tovább a fény —
ahogy a varangyosbéka hajnalodik a lány hasán,
feszés csipőjére ugrik, s az Isten tudja, ki néz
hosszasan az öléből, mintha egy pillanat alatt
felnégyelne; de a kacsintás-szemréből
kihull egy földrészt, térképe szent bibliapapír,
összeadom vállát a gyümölcsökkel: házasodjanak,
megvadítom esőndjét az állatokkal: üzekedjenek,
míg a legutolsó Salamoni Óra ketyeg —
homlokomon egy megállíthatatlan futószalag
rémülete, őzek, madarak, vadkecskék, kőszötyűk,
excenteres köldökök másolatai
a délelőtti alkatrészei között,
karórákkal borogatott szívűtáj a szerelem —
még el-elnyújtózik a fölriadt ágyon,
kerek erdő, szellő kerekedik,
végigfújja a zenét a szél,
végig a hatlovas szántást,
növényre tanítja a földet, hasas gabonaosztagot,
vagy erre a hangyaboly-kiütéses földre,
ahol ballábbal kelek fel,
ahol elhajított, döglődő madár a csók,
szájjal agonizál a szárny,
ahol férfimozdulatok hordalékai
és másnapossá savanyodott iz dereng,
rávirradtam, ahogy a nemiszervek alkonyulnak,
kettős önkielégítése a napnak,
a varangyosbéka a cipőbe ugrik,
végigcsúszik a hátán, derékon, leomló szoknyán,
fölül a fészülködőtükörben,
megáll a kifestett mosolyban,
s dideregni kezd homlokomon.

Hideg Antal

Meddőhányó

csak azt a rágott végű
2 B-s KOH-I-NOOR-t kellene
elvesztetni azt a cipő-
talpon hegyezett fába szo-
rult-szorított grafitot
amellyel Magyarország vak-
térképére hazánk legfon-
tosabb vasérclelőhelyeit
Rudabányát meg Rudabányát
vaktáztam

csak azt a ce-
ruzát kellene el is felej-
teni s rajzolhatnám én
atomeróműveink meg kár-
tyagyáraink új és új vak-
térképeit s mint hajdani
röpdolgozatom röppenhet-
nék jeles osztályzattal a
semmibe

Csajka Gábor Cyprian

Tíz kérdés Herr

Megfoghatatlanhoz

?

lehet-e szántani a vereséggel
lehet-e vele ölni
a türelem nagy szótárát ki küldte
csak temetők értik a jelszót

*

mindig Hold-hátrálásra igazított
szemmel — ki sír az évszakok
négyesögébe zárva — kinek jó
ez a szájnélküli láрма — ez a
selyemrongyként lenyelt beszéd

hol hűség mértéke önpusztítás
mi ott a legnagyobb kegyelem
ki lenget fehér zászlót a szívemen

milyen a kétéves halottak arca

?

Mérlegem

Visszahívnam
az eldadogott évszakokból
tagadnam ablakok mögé
sövény mögé, s talán
csillapodna mellhorizontokig újra
a mindegy-hús éjszakákból
elmenne szerelemért
de tudja:
sorsa az Időből kinevelve
halálos ütésből
teremtés szabályzatából
mert a térd-gyökerű ősz
szürkülő mezőin is van még lépés
de csak lélegzetirányba
hátrafelé
mert a diók agyában már kész
a parancs: lehullni
fenyőkre arany ütlevéllel
féveszmék dobogóiról lelépni hamar
mielőtt
győz a szövetek ellenforradalma
mielőtt az Egyensúly haragra gerjed
mielőtt meglicselsz a mérhetetlent
egy nullpontba fagyott súlyos

m

u

t

a

t

ó

!